

Seni Düşünmek Güzel Şey Ümitli Şey

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Temmuz 2024

“Seni düşünmek güzel şey, ümitli şeyDünyanın en güzel sesindenEn güzel şarkıyı dinlemek gibi bir şeyFakat artık ümit yetmiyor bana,Ben artık şarkı dinlemek değilŞarkı söylemek istiyorum...”(Nazım Hikmet Ran)

Müptelası olduğum imgelerim bahtı karam yalnızlığım ve mecnun gölgem maruzatımsa en ihtişamlısından ölüm...

Kundaklanmış bir zaman aralığı
İnisiyatif kullanmak değildi arzum
Aslında tek arzum:
Ebediyen serili göğsüne
Gönlün hutbelerinden derlediğim şiirleri
İmge niyetine örtmek üstüne

Kamçılanmış rüzgârım
Kanaviçelerde doğan yalan yalnız bir efkârım
Temenni edilesi değil
Tereddütsüz yaşadığım zamanların buharında...

Ruhumun salınımı bir şiirin kırıfık kumaşında
İzbelerde seken mevsimin
Aşkın ve düşlerimin
Yarıladığı
Yağmalandığı
Yankılandığı
Yarı zamanlı bir mutluluk ise
Yadımdan yağın yağmura
Teslimiyetim
Yansız bir aşkınsa mağduriyeti

Can pazarında ölü bir mevsim
Alnına kondurduğum
O masum busenin
Akça teninde
Zılgıt yerken yine mevsim
Meali köpüren bir öfke
Ülkemsin mademki
Zembeređim
Zemheride ölen gecemin sönen ferine
Teslimiyetim

Uyaksızdır kalemim
Ve ulaksız
Sızılanan yarım kalmışlığımın
Tuzağına düştüğüm kadar sözcük cennetinin
Yarım ağız bir sevda değil benimki
Hem nemli
Hem demli bir yürek kiri
Yıkadığında parlar akça teni

Yağmur yaladığında yüzümün sönen renginde
Kundaklanmış bir şehrin
Ayağı kırık köprüsünde
Zimmetli olduğum hüzün tepesinde
Ansızın doğarım
Ansızın solarım
Ansızın afaki bir aşkı cihat mahiyetinde yaşadığım kadar
Yaşatılası duyguların verdiği hükümde

Verip veriřtiren
Hangi cinnet akřamı ise
Sevdikçe cennete salarım yüregimi

Sevilmediğim kadar kanar
Susar
Zalimce yaralarım kendi kendimi
Mihenk taşım
Nirengi yařım
Yaslıyım zinhar
Tefe konduğum kadar
Babamın öldüğü
O güdümlü
Geçkin yaşındayım zemherinin kudretinde

Doğduğum günün lanetine
Bandıkça banarım kalemi
Kale duvarlarıma asılı
Kalender ruhuma çakılı
İpini koparan duygunun tefe koyduğu
Yırtık bir zarftayım
İçinde yazılanın ne olduğunu bilmediğim...

Metruk bir hanede
İçine tıklıdığım zindanın
Akıbetine
Konan ölü kuşun kanadında
Kayda aldığım değil
Kayıtsız şartsız
Ölümün diklendiği
Dört başı mağrur
Bir hüznün
Ve bu imkânsız aşkın
Müdevimi
Gel-geç gönüllü bir zindan bekçisi

Ne kadar hükmediyorsa artık
Yüregimin külünden doğan
Kan renginde bir gülüm

Kanayan kanatan cürüm
Sefasını sürdüğüm imgelerin
Nazarında
Tüy misali
Vicdanımın kepenklerine asılı
Bir tülüm

Perdelediğim aşkımın
Pala bıyıklarında şaşkın na'sımın
Delindiği kadar yürek cebimin döktüğü
Yaşın yasın inhisarında
Zılgıt yiyen bir mütercim
Çengisi çalgısı o biçim
Bir yalnızlık biçerken içim
İçin için yakan efkârın
Tohuma kaçmış bu delişmen aşkın
Küpeştesinde zalim bir tornistan
Gövdesinde saklı iken düşümün kovuğunda

Yarılanan bir hazzın peşinde
Yağan yağmurun sesinde
Ölmeye arzulu ses tonunda
Yalnızlığın üstünde
Tüten dumanından sökün eden
Bir gemici feneri gibi
Yanıp sönmekle iştiğal
Sancılı bir tual bir tutku bir name
Diri kaldığı kadar bedenim
Ölümlü zikrettiğim fikre binaen
Ve işte şiire kondurduğum son imge...

Külümden türeyen gülüm madem
Gül mizaçlı değilken de akıbetim
Hüzünlü bir redif bir kaside bir sahne
Kapandığı kadar üstüme yığılan perde perde...